

indkomne Ansøgninger havde Brug for; det, som det kommer an paa, er, hvor meget der var bevilget, og det er, som det ærede Medlem ser, neppe $\frac{1}{3}$ af det Beløb, som vi kunde bruge efter de foreliggende Ansøgninger.

Jeg skal benytte Lejligheden til at gøre nogle korte Bemærkninger. Spørgsmaalet om Administrationen af denne Lov ligger jo ikke for i dette Øjeblik, og jeg skal derfor ikke komme ind derpaa. Jeg skal dog sige til det ærede Medlem fra Skanderborg (H. Rasmussen), at naar han henstillede til Landbrugsministeren at paalægge Kommissionerne ved Uddelingen af Tillægslaanene at tage særligt Hensyn til de Jordlodder, som vare oprettede i Henhold til Lov af 1899, vil det i Fremtiden have mindre at betyde, da Begæringer om Tillægslaan i alt væsentligt ville kunne efterkommes i Løbet af et Par Aar. Jeg tvivler ikke om, at enhver Kommission netop har taget dette Hensyn: Lad dem komme forud, som have faaet de mindre Laan i Henhold til Loven af 1899.

Flere ærede Medlemmer have omtalt den Kommission, som ogsaa var til Forhandling, da vi vedtog Lovforslaget i Fjor. Spørgsmaalet om Nedsættelse af en Kommission til at tage hele dette Spørgsmaal under Overvejelse fremkom fra den daværende Landbrugsminister og vandt Tilslutning fra alle Sider, og der kan neppe være Tvivl om, at Kommissionen havde været nedsat, hvis ikke de hyppige Ministerskifter og den Uro, som har været i den politiske Verden, havde vanskeliggjort eller umuliggjort det indtil Dato. Det forekommer mig, at man heller ikke kan bebrejde den nuværende Landbrugsminister synderligt. Det gælder jo om ved Nedsættelsen af en saadan Kommission, at det virkelig er en Kommission, der har Forudsætninger for at udrede de forskellige Forhold, der her er Tale om, baade de finansielle Forhold og Spørgsmaalet om, hvilke Brug der er de hensigtsmæssigste o. s. v. Det gælder om, at vi af en saadan Kommissions Arbejde kunne faa et Udbytte, der er af virkelig Betydning for Fremtiden.

Jeg er ikke enig med det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen), der nu talte og foreslog, at den Million, der her er Tale

om at bevilge, skulde anvendes til Forsøg paa offentligt Fæste. Jeg tror, at det vil være i høj Grad urigtigt paa den Maade at slænge et Spørgsmaal ind og etablere en ny Ordning uden at have undersøgt hele dette Forhold. Dette Forhold maa klarlægges af den Kommission, som jeg ikke tvivler om, det er den højtærede Landbrugsministers Hensigt at nedsætte i en nær Fremtid. Jeg synes, at vi ikke skulle afgøre et saa vigtigt Spørgsmaal uden at have drøftet det paa tilstrækkelig Vis.

Saa har der af det ærede Medlem fra Faaborg (Christiansen) og det ærede Medlem fra Bjerre (Jørgen Jensen) været klaget noget over Fordelingsreglerne. Det er ganske vist, at man i Randers Amt har taget ret store Beløb. Jeg vil dog dertil sige, at der ikke fra Kommissionens Side i nogen Maade har været agiteret for eller arbejdet for at fremskaffe Andragender. De ere komne paa ganske naturlig Maade. Hvis de Herrer ville undersøge f. Eks. de statistiske Oplysninger, ville De ogsaa finde, at der i Randers Amt er flere jordløse Husmænd end i noget andet Amt. Der er store Strækninger af vort Land, hvor næsten hver eneste Mand i Sognet har sin lille Jordlod, og det er da naturligt, at i saadanne Egne er der kun Trang til Udnyttelse af Loven, hvor unge Folk skulle sætte Bo, det er ogsaa væsentlig dem, der komme i Betragtning. Men i Randers Amt, hvor der er et overmaade stort Antal af jordløse Husmænd, har det netop været dem, som have begæret Jord, og det er ogsaa dem, jeg synes, man i første Række skulde skaffe egen Jord at arbejde paa. Hvor Trangen er størst, komme selvfølgelig de fleste Andragender, det skal ogsaa nok vise sig i Fremtiden. Jeg tror, som sagt, det er den eneste Grund til, at man i Randers Amt har haft et større Antal Ansøgere end i noget andet Amt. Desuden er Randers Amt et overordentlig stort Amt. De Fordelingsregler, vi have haft, gøre vistnok i alle Maader Ret og Skel. Da Forholdene ere saa forskellige i Landet, maa man ikke etablere en Lovgivning, som skærer alle over én Kam, thi da vil man gøre Uret netop mod de Egne, som særlig trænge til at udnytte Loven.